

Vec C-312/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

16. apríl 2019

Vnútroštátny súd:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

10. apríl 2019

Žalobca:

XT

Žalovaný:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Predmet sporu vo veci samej

Daňový spor týkajúci sa rozhodnutia Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (Štátna daňová inšpekcia Vilnius; ďalej len „ŠDI Vilnius“) z 3. novembra 2015 schvaľujúceho správu z daňovej kontroly, ktorou bola žalobcovi okrem iného uložená povinnosť zaplatiť vyrubenú daň z pridanej hodnoty (DPH) vo výške 39 586,71 eura a úroky z omeškania na DPH vo výške 11 695 eur a bola mu uložená daňová pokuta vo výške 3 959 eur.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh podaný na základe článku 267 tretieho odseku ZFEÚ vo veci výkladu ustanovení smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica o DPH“) v rozsahu, v akom sa týkajú určenia „nezávislosti“ činnosti účastníka spoločného podniku a rozdelenia daňovej povinnosti medzi účastníkov spoločného podniku.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 9 ods. 1 a článok 193 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty vykladať v tom zmysle, že za takých okolností ako v spore vo veci samej fyzickú osobu, akou je žalobca, nemožno považovať za osobu „nezávisle“ vykonávajúcu dotknutú (ekonomickú) činnosť, ktorá má samostatne platiť daň z pridanej hodnoty zo sporných plení, t. j. má sa na účely článku 9 ods. 1 a článku 193 smernice 2006/112/ES považovať za zdaniteľnú osobu zodpovednú za plnenie dotknutých záväzkov spoločný podnik/partnerstvo (účastníci spoločného podniku spoločne; v prejednávanej veci žalobca a jeho obchodný partner spoločne) – ktorý sa podľa vnútroštátneho práva nepovažuje za zdaniteľnú osobu a nemá právnu subjektivitu – a nie iba fyzická osoba, akou je žalobca?
2. Má sa v prípade kladnej odpovede na prvú otázku článok 193 smernice 2006/112/ES vykladať v tom zmysle, že za takých okolností ako v spore vo veci samej platí DPH jednotlivo každý z účastníkov (v prejednávanej veci žalobca a jeho obchodný partner) spoločného podniku/partnerstva – pričom tento spoločný podnik/partnerstvo sa podľa vnútroštátneho práva nepovažuje za zdaniteľnú osobu a nemá právnu subjektivitu – z každej platby, ktorú prijal (alebo má či mal prijať) ako protihodnotu za zdaniteľné dodávky nehnuteľného majetku? Má sa článok 287 smernice 2006/112/ES vykladať v tom zmysle, že za takých okolností ako v spore vo veci samej sa ročný obrat uvedený v tomto ustanovení určí zohľadnením celkových príjmov

spoločného podniku (ktoré spoločne dosiahli účastníci spoločného podniku)?

Uvedené ustanovenia práva EÚ

Článok 9 ods. 1, články 193 a 287 smernice o DPH

Uvedené ustanovenia vnútroštátneho práva

Na skutkové okolnosti sporu vo veci samej sa uplatnia tieto ustanovenia Litovos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (zákon Litovskej republiky o dani z pridanej hodnoty; ďalej len „zákon o DPH“):

- § 2 ods. 2: „Zdaniteľnou osobou“ je zdaniteľná osoba Litovskej republiky alebo a cudzieho štátu.“
- § 2 ods. 15: „Zdaniteľnou osobou Litovskej republiky“ je právnická alebo fyzická osoba Litovskej republiky vykonávajúca akúkoľvek hospodársku činnosť, ako aj podnik kolektívneho investovania so sídlom v Litovskej republike, ktorý nemá postavenie právnickej osoby a pôsobí ako investičný fond.“
- § 71 ods. 1: „Povinnosť registrovať sa na účely DPH, vypočítať DPH a odvieť ju do štátneho rozpočtu majú zdaniteľné osoby, ktoré dodávajú tovary a poskytujú služby na území krajiny... Osoba povinná registrovať sa na účely DPH musí podať žiadosť o registráciu na účely DPH.“
- § 71 ods. 2: „Bez ohľadu na [§ 71 ods. 1 zákona o DPH] zdaniteľná osoba Litovskej republiky nie je povinná predložiť žiadosť o registráciu na účely DPH, vypočítať DPH a odvieť ju do štátneho rozpočtu stanoveným spôsobom..., pokiaľ celková ročná výška protihodnoty prijatej za posledných 12 mesiacov za dodané tovary a/alebo poskytnuté služby na území krajiny pri výkone ekonomickej činnosti neprekročila 155 000 LTL. DPH sa začne počítať od mesiaca, v ktorom je táto hranica prekročená. V súvislosti s dodanými tovarmi a poskytnutými službami, pri ktorých protihodnota neprekročila určenú sumu 155 000 LTL, sa nevyrubí nijaká DPH...“
- § 71 ods. 4: „Ak zdaniteľná osoba nepodá žiadosť o registráciu na účely DPH..., nezbavuje ju to povinnosti vypočítať DPH za dodané tovary a/alebo poskytnuté služby... a odvieť ju do štátneho rozpočtu...“
- § 79 ods. 1: „Zdaniteľná osoba... zdokumentuje uskutočnenú dodávku tovarov alebo služieb pomocou faktúry na účely DPH...“

- § 79 ods. 5: „Spôsobom a v prípadoch určených vládou Litovskej republiky alebo ňou poverenou inštitúciou je možné zdokumentovať tovary alebo služby dodané spoločne viacerými platiteľmi DPH pomocou jednej faktúry.“

Na skutkové okolnosti sporu vo veci samej sa uplatnia tieto ustanovenia Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Občiansky zákonník Litovskej republiky):

- § 6.969 ods. 1: „Dohodou o spoločnom podniku (partnerstve) sa dve alebo viaceré osoby (partneri), ktoré spolupracujú prostredníctvom majetku, práce alebo znalostí, zaviazu, že budú spoločne postupovať na dosiahnutie určitého cieľa alebo spoločne vykonávať určité činnosti, ktoré nie sú v rozpore so zákonom.“
- § 6.971 ods. 1: „Majetok poskytnutý partnermi, ktorý bol predtým v ich vlastníctve, ako aj produkcia, príjmy a výnosy zo spoločných činností sú v spoločnom čiastočnom vlastníctve všetkých partnerov, ak zákon alebo dohoda o spoločnom podniku nestanovuje inak.“
- § 6.972 ods. 1 a 2: „Každý z partnerov je pri spravovaní spoločných záležitostí oprávnený konať v mene všetkých partnerov, pokiaľ dohoda o spoločnom podniku nestanovuje, že spoločné záležitosti spravuje jeden z partnerov alebo všetci partneri spolu. V prípade vzťahov s tretími stranami musí byť právo partnera uzatvárať transakcie v mene všetkých partnerov potvrdené plnomocenstvom vystaveným ostatnými partnermi alebo dohodou o spoločnom podniku.“
- § 6.974 ods. 1: „Rozdelenie spoločných výdavkov a spoločných strát v súvislosti so spoločným podnikom sa určí v dohode o spoločnom podniku. V prípade neexistencie takej dohody nesie každý partner zodpovednosť za spoločné výdavky a spoločné straty v pomere podľa výšky svojho podielu.“
- § 6.975 ods. 3: „Pokiaľ sa dohoda o spoločnom podniku týka obchodnej činnosti partnerov, všetci partneri sú spoločne a nerozdielne zodpovední za spoločné záväzky bez ohľadu na základ, z ktorého tieto záväzky vznikli.“

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 V prejednávanej veci je preukázané, že 19. februára 2010 žalobca a ďalšia fyzická osoba (ďalej len „obchodný partner“) uzavreli dohodu o spoločnom podniku na účely spolupráce pri výstavbe obytných nehnuteľností v meste Vilnius a jeho okolí.
- 2 Dňa 25. apríla 2010 sa žalobca spolu so svojím obchodným partnerom rozhodol kúpiť poľnohospodársky pozemok s výmerou 0,5 ha v okrese Vilnius. Dňa 27. apríla 2010 žalobca a majitelia tohto pozemku podpísali kúpnu zmluvu na uvedený pozemok. Obchodný partner sa na cene transakcie podieľal vo výške

70 % a žalobca 30 %. Rozhodli sa, že ako majiteľa pozemku zapíšu do katastra žalobcu.

- 3 Dňa 5. mája 2010 sa žalobca spolu so svojím obchodným partnerom dohodol, že vybudujú komplex piatich budov, že žalobca zabezpečí dokumentáciu potrebnú na výstavbu a že stavebné práce bude riadiť spoločnosť s ručením obmedzeným Konsela (ďalej len „Konsela UAB“), ktorej konateľom bol žalobca.
- 4 Dňa 2. novembra 2010 bolo žalobcovi doručené stavebné povolenie na jeho meno, ktoré vydal Okresný úrad Vilnius na výstavbu piatich budov na pozemku s výmerou 0,5 ha. Dňa 22. apríla 2010 bola uzatvorená zmluva o dielo, ktorú podpísal žalobca ako zákazník a zástupca spoločnosti Konsela UAB. Zhotoviteľ vystavil 15. februára 2011 faktúru na účely DPH na výstavbu budov č. 1 až 4 a 11. februára 2013 faktúru na výstavbu budovy č. 5.
- 5 Dňa 2. decembra 2010 sa žalobca a obchodný partner rozhodli predať budovu č. 1 spolu s časťou pozemku a získanú sumu použiť spolu so zhotoviteľom na výstavbu. Nehnuteľnosť bola predaná na základe predajnej zmluvy zo 14. decembra 2010 uzatvorenej medzi žalobcom a kupujúcimi (fyzickými osobami), ktorá upravovala predaj budovy a časti pozemku a stanovovala podrobné pravidlá využívania pozemku.
- 6 Dňa 10. januára 2011 žalobca a obchodný partner uzatvorili dohodu o ukončení platnosti dohody o spoločnom podniku z 19. februára 2010 a o rozdelení majetku a záväzkov. Podľa tejto dohody sa mala ukončiť platnosť dohody o spoločnom podniku a právo na vytvorený majetok (budovy č. 4 a 5) malo byť priznané obchodnému partnerovi, pričom žalobca sa zaviazal vrátiť obchodnému partnerovi do roku 2017 rozdiel medzi jeho vkladom a získaným podielom na spoločnom majetku vo výške 300 000 LTL (86 886 eur). Budovy č. 1 až 3 pripadli podľa dohody žalobcovi.
- 7 Budovy č. 2 a 3 spolu s prislúchajúcimi časťami pozemku boli predané na základe predajných zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a fyzickými osobami 30. mája 2011 a 13. novembra 2012.
- 8 Dňa 1. februára 2013 žalobca a obchodný partner uzavreli zmluvu o prevode majetku (scudzení), ktorá stanovovala, že vzhľadom na dohodu z 10. januára 2011 žalobca prevádza na obchodného partnera budovy č. 4 a 5 spolu s prislúchajúcimi časťami pozemku.
- 9 Rozhodnutím zo 6. februára 2013 prijatým na základe dohody o spoločnom podniku z 19. februára 2010 sa žalobca a obchodný partner dohodli, že žalobca predá budovu č. 5 a prislúchajúcu časť pozemku, ktorá je do katastra zapísaná na jeho meno, a okamžite prevedie získanú sumu na obchodného partnera. Na základe predajnej zmluvy z 13. februára 2013 bol tento nehnuteľný majetok predaný právnickej osobe so sídlom v Litve.

- 10 Žalobca a obchodný partner nepovažovali tieto predaje nehnuteľného majetku uskutočnené 14. decembra 2010, 30. mája 2011, 13. novembra 2012 a 13. februára 2013 (ďalej spoločne „sporné plnenia“) za (ekonomickú) činnosť podliehajúcu DPH a z tohto dôvodu nevypočítali a nestanovili DPH, ktorú majú zaplatiť kupujúci (nevystavili faktúry na účely DPH), nepriznali a neuhradili DPH a neuplatnili si odpočet DPH.
- 11 Miestny daňový orgán po uskutočnení daňovej kontroly u žalobcu v súvislosti s daňou z príjmu fyzických osôb (ďalej len „DPFO“) a DPH za roky 2010 až 2013 označil sporné plnenia za jednu činnosť podliehajúcu DPH a žalobcu označil za zdaniteľnú osobu, ktorá má daňovú povinnosť na účely DPH v súvislosti so (všetkými) týmito plneniami. Rozhodnutím z 3. novembra 2015, ktorým bola schválená správa z daňovej kontroly, preto ŠDI Vilnius potvrdila dodatočnú DPH vypočítanú v správe z daňovej kontroly a súvisiace sumy (úroky z omeškania a pokutu).
- 12 Žalovaná po preskúmaní námietky podanej voči tomuto rozhodnutiu miestneho daňového orgánu rozhodnutím z 3. marca 2016 potvrdila rozhodnutie ŠDI Vilnius. Námietky žalobcu boli zamietnuté aj rozhodnutím Mokestinų ginčų komisija (Komisia pre daňové spory) z 18. júla 2016 a rozhodnutím Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius), proti ktorému bolo podané odvolanie.
- 13 Osobitne treba poukázať na to, že miestny daňový orgán pri výpočte dlžnej DPH z vlastnej iniciatívy priznal žalobcovi právo na odpočet DPH v súvislosti s vyššie uvedenými faktúrami na účely DPH vystavenými spoločnosťou Konsela UAB a vypočítal sporné splatné sumy DPH po odpočítaní DPH za nadobudnutie (výstavbu) uvedených budov.

Odôvodnenie vnútroštátneho súdu

- 14 Za takých okolností ako v prejednávanej veci je v prvom rade potrebné odpovedať na otázku, či sa má za zdaniteľnú osobu zodpovednú za plnenie týchto záväzkov považovať iba žalobca alebo obaja účastníci spoločného podniku, t. j. spoločný podnik/partnerstvo (žalobca a obchodný partner spoločne). V prejednávanej veci miestny daňový orgán a žalovaná nepreskúmali otázku skutočnej existencie spoločného podniku.

„Nezávislosť“ činnosti účastníka spoločného podniku

- 15 Zákon o DPH, ktorý sa uplatní na právne vzťahy v prejednávanej veci, bol do vnútroštátneho právneho poriadku prijatý okrem iného na vykonanie smernice o DPH, ktorej článok 193 stanovuje, že DPH platí každá zdaniteľná osoba, ktorá uskutočňuje zdaniteľné dodanie tovaru alebo zdaniteľné poskytovanie služieb.
- 16 Súdny dvor rozhodol, že článok 9 ods. 1 smernice o DPH dáva pojmu „zdaniteľná osoba“ široké vymedzenie zamerané na nezávislosť pri výkone hospodárskej

činnosti v tom zmysle, že všetky fyzické alebo právnické osoby, tak verejnoprávne, ako aj súkromnoprávne, ako aj osoby bez právnej subjektivity, ktoré z objektívneho hľadiska spĺňajú podmienky uvedené v tomto ustanovení, sa musia považovať za zdaniteľné osoby na účely DPH (rozsudok z 12. októbra 2016, Nigl a i., C-340/15, bod 27).

- 17 Článok 9 ods. 1 smernice o DPH svedčí o tom, že jednou z nevyhnutných vlastností zdaniteľnej osoby je nezávislosť jej hospodárskej činnosti, ktorá sa určí na základe preverenia toho, či dotknutá osoba vykonáva svoje činnosti vo svojom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť, ako aj toho, či znáša ekonomické riziko spojené s výkonom týchto činností (pozri napríklad rozsudky z 27. januára 2000, Heerma, C-23/98, bod 18; z 18. októbra 2007, van der Steen, C-355/06, bod 23, a z 29. septembra 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, bod 34). Nezávislosť činnosti sa určí na základe kritérií uvedených v bodoch 34 a 35 rozsudku z 29. septembra 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.
- 18 Skutočnosť, že daňový orgán nepreukázal nesprávnosť okolností týkajúcich sa vyššie uvedenej dohody o spoločnom podniku a že spis neobsahuje nijaké údaje, ktoré by preukazovali nesprávnosť týchto okolností, vyvoláva pochybnosti v súvislosti s tým, či žalobca vykonával „nezávislú“ ekonomickú činnosť na účely smernice o DPH. Totiž:
1. Ako vyplýva napríklad z vyššie uvedenej dohody o spoločnom podniku, vytvorené spoločné aktíva a záväzky prevzaté v priebehu činnosti boli rozdelené medzi účastníkov v súlade so stanovenou metódou, čo znamená, že vzhľadom na to, že existencia spoločného podniku nebola vyvrátená, pravdepodobne nie je dôvod domnievať sa, že žalobca pri uskutočňovaní sporných plnení konal len na vlastné ekonomické riziko.
 2. Keďže daňový orgán nespochybnil a dokonca v podstate potvrdil, že žalobca rozhodoval o záležitostiach týkajúcich sa kúpy, výroby (výstavby) a predaja dotknutého nehnuteľného majetku spolu s obchodným partnerom, a keďže spis neobsahuje nijaké informácie svedčiace o opaku, treba vychádzať z toho, že žalobca rozhodnutia o plneniach uskutočňovaných v priebehu spornej činnosti neprijímal nezávisle.
 3. Keďže daňový orgán vychádzal z toho, že príjmy na účely DPFO – t. j. v podstate protihodnotu za predaný nehnuteľný majetok – získal žalobca aj jeho obchodný partner, dá sa konštatovať, že príslušný príjem zo sporných plnení nie je príjmom žalobcu.
 4. Za takých okolností ako v prejednávanej veci skutočnosť, že práve žalobca bol zapísaný v katastri nehnuteľností ako majiteľ sporného nehnuteľného majetku a uzatváral predajné zmluvy, sama osebe nepreukazuje, že žalobca prijímal nezávislé rozhodnutia o sporných plneniach.
 5. Ďalej treba konštatovať, že keďže nebola preukázaná nesprávnosť vyššie uvedených okolností týkajúcich sa zapojenia obchodného partnera, nemožno

automaticky vychádzať z toho, že žalobca nezávisle rozhodoval o prevode práv na nakladanie s majetkom, t. j. o dodávke tovarov (článok 14 ods. 1 smernice o DPH), na kupujúcich.

- 19 Za týchto okolností je dôvodné domnievať sa, že – ak sa v tejto fáze skúmania veci vychádza z predpokladu, že sporné plnenia treba považovať za ekonomickú činnosť podliehajúcu DPH – kritériá zdaniteľnej osoby uvedené v článku 9 ods. 1 smernice o DPH môže objektívne splniť žalobca a obchodný partner konajúci spoločne podľa dohody o spoločnom podniku, ale nie žalobca samotný. Treba teda zaujať stanovisko, že na účely článku 193 smernice o DPH samotného žalobcu zrejme nemožno považovať za zodpovedného za záväzky na DPH vzniknuté zo sporných plnení.
- 20 Na druhej strane ako vyplýva zo spisu, vzťahy s tretími stranami vrátane sporných plnení zabezpečoval výlučne žalobca: pozemok bol nadobudnutý, stavebné povolenie bolo vydané a zmluva o dielo bola uzatvorená v jeho mene; vo svojom mene uzatvoril predajné zmluvy na vyššie uvedené budovy a prislúchajúce pozemky, pričom tieto zmluvy sa neodvolávali na dohodu o spoločnom podniku, takže je dôvodné domnievať sa, že kupujúci v rámci sporných plnení nevedeli o existencii obchodného partnera. Inými slovami, úkony súvisiace s výstavbou a predajom budov naozaj uskutočňoval iba žalobca, pričom obchodný partner v podstate spolufinancoval kúpu pozemku.
- 21 Treba poukázať na to, že ako uviedol Súdny dvor, na jednotné uplatňovanie smernice o DPH je osobitne dôležité, aby sa pojem „zdaniteľná osoba“, ktorý je definovaný v jej hlave III, vykladal autonómne a jednotne (pozri rozsudok zo 17. septembra 2014, Skandia Sverige, C-7/13, bod 23).
- 22 Je preto nevyhnutné položiť Súdnemu dvoru prvú prejudiciálnu otázku.

Rozdelenie daňovej povinnosti medzi účastníkov spoločného podniku

- 23 Pokiaľ by Súdny dvor určil, že na účely článku 9 ods. 1 a článku 193 smernice o DPH treba predsa len oboch účastníkov spoločného podniku, a nie iba žalobcu, považovať za zdaniteľnú osobu zodpovednú za plnenie dotknutých záväzkov, treba odpovedať na otázku, ako sa má daňová povinnosť rozdeliť.
- 24 Ako už totiž bolo uvedené, podľa všeobecného pravidla stanoveného vo vnútroštátnom práve sa za zdaniteľné osoby Litovskej republiky považujú len fyzické a právnické osoby a tiež vyššie spomenuté podniky kolektívneho investovania. Vnútroštátna právna úprava týkajúca sa dotknutých právnych vzťahov nestanovuje, že fyzické osoby konajúce v rámci dohody o spoločnom podniku sa považujú za jednu zdaniteľnú osobu v zmysle ustanovení zákona o DPH; okrem toho nestanovuje, že len jedna z týchto fyzických osôb nesie zodpovednosť za všetky záväzky spojené so spoločnou (zdaniteľnou) ekonomickou činnosťou, pokiaľ sú tovary ako v prejednávanej veci dodávané bez vystavenia faktúry na účely DPH.

- 25 Aj v prípade, že v prejednávanej veci spoločný podnik/partnerstvo bez právnej subjektivity podľa vnútroštátneho práva nespĺňa kritériá zdaniteľnej osoby uvedené v článku 9 ods. 1 smernice o DPH, by však uvedená vnútroštátna právna úprava nemala popierať povinnosť účastníkov spoločného podniku platiť zodpovedajúcu DPH.
- 26 Treba vychádzať z toho, že pokiaľ neexistujú príslušné (špeciálne) legislatívne ustanovenia, v prípade ekonomickej činnosti podliehajúcej DPH, ktorú vykonávajú fyzické osoby ako spoločný podnik, musí DPH z dodávky tovarov, ktorá patrí do pôsobnosti tohto podniku a uskutoční sa bez vystavenia faktúry na účely DPH, vypočítať a zaplatiť každý z účastníkov tohto podniku v príslušnom pomere.
- 27 Čo sa týka tohto pomeru, treba poukázať na to, že DPH sa vypočíta zo základu dane, ktorým je podľa všeobecného pravidla celková protihodnota, ktorú dodávateľ tovarov alebo poskytovateľ služieb získal alebo získa od kupujúceho. Keďže základom dane je skutočne získaná protihodnota, a daňová správa nemôže vyberať z titulu DPH vyššiu sumu, než je suma, ktorú získala zdaniteľná osoba (rozsudok zo 6. decembra 2018, *Tratave*, C-672/17, bod 29), treba vychádzať z toho, že v prejednávanej veci majú účastníci spoločného podniku daňovú povinnosť z titulu DPH v rozsahu svojich podielov na získanej protihodnote, ktoré sa vypočítajú podľa základu dane.
- 28 Je teda potrebné položiť Súdnemu dvoru prvú časť druhej prejudiciálnej otázky.

Uplatnenie článku 287 smernice o DPH

- 29 V prejednávanej veci je dôležitá aj otázka uplatnenia § 71 ods. 2 zákona o DPH, t. j. či sa za takých okolností ako v tejto veci hranica ročného (12-mesačného) obratu upravená v uvedenom ustanovení, pri prekročení ktorej podľa vnútroštátneho práva vzniká povinnosť registrovať sa ako platiteľ DPH a povinnosť vypočítať a uhradiť DPH, vzťahuje 1) spoločne na účastníkov spoločného podniku (výpočet na základe celkových príjmov spoločného podniku) alebo 2) jednotlivo na každého účastníka spoločného podniku (výpočet na základe individuálnych príjmov jednotlivých účastníkov spoločného podniku).
- 30 Článok 287 bod 11 smernice o DPH stanovuje, že členské štáty, ktoré pristúpili po 1. januári 1978, môžu oslobodiť od dane zdaniteľné osoby, ktorých ročný obrat nie je vyšší ako určitá suma, v prípade Litvy 29 000 eur. Treba poukázať na to, že vykonávacím rozhodnutím Rady 2011/335/EÚ z 30. mája 2011 bola táto suma dočasne zvýšená na 45 000 eur.
- 31 V tomto smere treba poukázať na to, že ako vyplýva z odôvodnenia 5 smernice o DPH, systém DPH je najjednoduchší a najneutrálnejší, keď sa daň vyberá čo najvšeobecnejším spôsobom. Z toho podľa všetkého vyplýva, že pokiaľ za takých okolností ako v prejednávanej veci spoločný podnik/partnerstvo (účastníci spoločného podniku spoločne) predstavuje zdaniteľnú osobu v zmysle článku 9 ods. 1 smernice o DPH, o špecifických povinnostiach každého z účastníkov sa má

rozhodnúť po zohľadnení hranice ročného obratu stanovenej v článku 287 smernice o DPH vo vzťahu k celému spoločnému podniku (k obratu uvedenému v článku 288 smernice o DPH) bez ohľadu na to, ako sa príjmy z tohto podniku rozdelia medzi účastníkov.

- 32 Na druhej strane podľa vnútroštátnej právnej úpravy sa spoločné podniky/partnerstvá, ktoré nemajú právnu subjektivitu, nepovažujú za zdaniteľné osoby. Navyše ako vyplýva z administratívnej praxe, keď zdaniteľnú dodávku uskutočňujú manželia dodávajúci majetok, ktorý majú v spoluvlastníctve, považujú sa za samostatné zdaniteľné osoby a ich obrat sa na účely vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je prispôbená článku 287 smernice o DPH a/alebo ho preberá, posudzuje samostatne: manžel alebo manželka je oslobodená od povinnosti platiť DPH, ak jeho/jej podiel na dodávke neprekračuje uvedenú hranicu obratu, aj pokiaľ spoločná dodávka uskutočnená manželmi túto hranicu prekračuje.
- 33 Súdnemu dvoru teda treba položiť aj druhú časť druhej otázky.